

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (Λουκά ιζ' 12-19)
15 Ιανουαρίου 2017

Είναι πολύ φυσικό. Όταν παίρνει κανείς ένα δώρο, όταν του κάνουν κάποια εξυπηρέτηση, να αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει. Και αν το δώρο φτάνει στο επίπεδο της ευεργεσίας, τότε περιμένει κανείς αυθόρμητη την εκδήλωση ευγνωμοσύνης. Φαίνεται, όμως, πως αυτό το τόσο λογικό και φυσικό δεν είναι εύκολο. Είναι, αν όχι σπάνιες, ελάχιστες οι περιπτώσεις των ανθρώπων πού ανταποκρίνονται στην προσφορά του άλλου και αποδίδουν ευγνωμοσύνη. Αν δεχτεί κανείς την αναλογία που μας παρουσιάζει το περιστατικό της θεραπείας των δέκα λεπρών, που μας διηγήθηκε η σημερινή ευαγγελική περικοπή, ένας στους δέκα. Οι άλλοι αδιαφορούν. Λησμονούν την ευεργεσία. Νομίζουν πως η δωρεά πού απολαμβάνουν είναι μια φυσική κατάσταση που τούς ταιριάζει. Δεν βλέπουν πως κάποιος άλλος ήταν αιτία να γευθούν την ικανοποίηση που ζουν. Πως αν δεν ήταν αυτός ο άλλος, θα ταλαιπωρούνταν και θα υπέφεραν. Μερικοί, κι όταν τούς δίνεται η ευκαιρία να αναλογισθούν ποιος είναι η αιτία της χαράς τους ή να μάθουν τον ευεργέτη τους, δεν θέλουν να τον αναγνωρίσουν. Δεν αδιαφορούν απλώς. Αγνωμονούν. Ακόμη, αποδίδουν κακό και πολεμούν και μισούν αυτόν πού τούς έκαμε το καλό.

Όσο και αν δεν το θέλουμε, όσο και αν αυτό κακοχαρακτηρίζει την κοινωνία μας, είναι μια πραγματικότητα, δυστυχώς. Χαρακτηριστικό της καθημερινής ζωής είναι η αγνωμοσύνη. Γι' αυτό και ξεχωρίζουν οι περιπτώσεις των ανθρώπων πού αυθόρμητα, από την καρδιά τους ξεχειλίζει η ευγνωμοσύνη. Είναι μετρημένοι και διαλεχτοί αυτοί που ξέρουν να λένε «ευχαριστώ» ολόψυχα και ειλικρινά. Όχι για τον τύπο ή από ευγένεια. Λίγοι είναι εκείνοι πού έμπρακτα δείχνουν την ευγνωμοσύνη τους, ανταποδίδοντας το καλό στον ευεργέτη τους ή θέλοντας να δειχθούν άξιοι της τιμής και της δωρεάς που τούς δόθηκε.

Είναι ανάγκη, όμως, όλοι να διορθώσουν τη συμπεριφορά τους. Και οι ευεργετημένοι, να αναγνωρίσουν τη δωρεά. Να ανοίξουν την καρδιά τους και να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους. Να ανταποκριθούν στην προσφορά που τους δόθηκε. Όλοι μας, λίγο ή πολύ, βοηθηθήκαμε από κάποιον στην ζωή. Γονείς, αδέρφια, φίλοι, δάσκαλοι, συμπαράστατες στην πνευματική μας

πορεία, θα έχουν ασφαλώς προσφέρει στον καθένα μας κάτι που θα συντέλεσε στην πρόοδό του. Με κάποιον τρόπο θα ανακουφισθήκαμε κάποτε και θα βοηθηθήκαμε. Ο Θεός στέλνει γνωστούς ή αγνώστους να μας φανούν χρήσιμοι σε μια δύσκολη στιγμή. Τους θυμόμαστε άραγε αυτούς τους ανθρώπους; Έχουμε κάνει απέναντί τους το χρέος μας; Μήπως χρωστάμε κάτι σε κάποιον ακόμη; Ας το αναλογισθούμε. Δεν πρέπει να ανεχόμαστε να προστεθούμε και εμείς στο πλήθος των ανθρώπων που αγνωμονούν.

Αδελφοί μου. Οι λίγες αυτές σκέψεις σήμερα ας γίνουν αφορμή να σκύψουμε πιο βαθιά στον εσωτερικό μας κόσμο. Να δούμε τα αισθήματα και τις σκέψεις μας. Αναγνωρίζουμε τον ευεργέτη μας; Λέμε το ευχαριστώ σ' αυτούς που μας δείχνουν καλοσύνη και αγάπη; Μήπως κάποιον, που του οφείλουμε χάρη, τον έχουμε λησμονήσει; Ας αναμοχλεύσουμε τη μνήμη μας. Έστω και αργά, λίγη καλοσύνη, ένα χαμόγελο, ένας καλός λόγος, μια μικρή συμπαράσταση σε κάποια ανάγκη, θα είναι ανακούφιση και ικανοποίηση μεγάλη για εκείνον που του τα οφείλουμε, έστω κι αν δεν το περιμένει. Τόσο το καλύτερο, ίσως.

Μα προπαντός, ας ανοίξουμε την καρδιά μας και ας αφήσουμε, σαν προσφορά ευχαριστίας, να ανεβεί στον Ουρανό το μύρο της ευγνωμοσύνης μας. Να δείξουμε πως αναγνωρίζουμε όσα «εποίησε και ποιεί» για τον καθένα μας ο καλός Θεός. Η ζωή μας να γίνει θυμίαμα ευάρεστο. Θυσία δεκτή από τον Κύριο. Ανταπόκριση στο πλήθος των ευεργεσιών Του «των φανερών και αφανών» και στην άπειρη αγάπη του.